

ტურ ინდივიდუალური დოგმატიკა, ის უკრიტიკოდ დებულობს მის თეორიას (№ 46).

რა ნაირად არის შესაძლებელი, რომ ლექტორი აწვებდეს თავის ლექციას იმ დებულებებზე, რომ რელიგია მშვენიერებისა ყალბი რელიგიაა, რომ იგი სიკაცობის პრინციპად არ გამოდგება და ამ აზრის დასაბუთებისთვის შესაფერ ანალიზი და კრიტიკით გამოიღოდეს მსმენელთა წინაშე, მსმენელი მწერალი კი, რომელიც უნდა ჰგონებდეს თავის პასუხის მგებლობას საზოგადოების წინაშე, დიდ ფელეტონში აქვეყნებდეს—ლექტორი უკრიტიკოდ მოქცევა თავის საგანს, იგი მომხრე რელიგია მშვენიერებისა.

მკითხველი გაკვირვებული დარჩება, მაგრამ ჩვენი მწერლობის ხეჩვეულებას რომ დააკვირდეს, ადვილად გაიგებს, რაგონი არის საქმე. ბურჟუაზია, როგორც მოგეხსენებათ, რუსეთში მაინც, არ რევოლუციის შემდეგ დადგომილ გუნებაზეა. ბურჟუაზიული ქაბატული შემოქმედება გახრწნილებს სივსავს, აღვირა მშვენიერ ენებთა თრობილას ჰედაგებს. ბურჟუაზია ხორცში და მრეში ეძებს დიფუზებას. რელიგია მშვენიერებისა. მისი რელიგიაა. აქედან ცხადია, რომ გრიგოლ რომაქიმე, რომელიც არ ეკუთვნის ს. დემოკრატიულ ჯგუფს და რომელმაც ამ რელიგიის გარჩევა იქსრა, უნდა იყოს მისი მომხრე და თანამგრძობი ამის მოთხოვნის შემდეგ პირობების ვითარებაა, ამის მოთხოვნის საწარმოო ძალთა ურთიერთობა სოციალ-დემოკრატიული აზროვნება და კრიტიკა, რადგან ამ კრიტიკას საბრძოლველი მასალა ეძლევა ამ სახით. აქ ხელოვნების სფეროში მეორდება დღეს ის კომედია, რომელიც უკვე ათი წელიწადია იღვმება სოციალ-პოლიტიკურ ასპარეზის ნიდაღზე. აშკარაა, ამ ფსიხიკამ, მეგვიდრობით გადმოცემულია, დაწერილია ახალგაზღვრებზე, რას, ვლ. ბაქრაძის, ის, რაც მან დასწერა გრ. რომაქიმის წინააღმდეგ. ნეტავი ან სირცხვილი არის სადმე, ან მოირიდება?

დაუბრუნდეთ საგანს. უაილდის თეორია დაირღვა, დაირღვა არამარტორი კრიტიკის, არამედ თვით ავტორის თვალშია. უაილდმა თვითონვე დაარღვია თავისი თეორია. რადგან ძლიერი მხატვარი იყო მის თვალწინ იშლებოდა და იხრწნებოდა ის მშვენიერების სამეფო, რომელიც

ლშიაც მას სწავროდა თავის შეფარება. უაილდი ტანჯვის და სევდის მოციქულად გამოდის. მხიარულია მშვენიერი სხეულისათვისა და ტანჯვა მშვენიერი სულსათვისა. სევდა და ნაღველი ხდება მის პოეზიად. იგი თითქოს რელიგიურ რწმენას ებღაუჭება და ამრავად თითქოს სხვა არა ნაცადის გზით სკლილობს სულის მშვიდობიანობის მოპოვებას. მაგრამ აქ ბევრის თქმა არა შეიძლება რა, რადგან ყოველივე ეს მოხდა მწერლის სიკაცობის უკანასკნელ წლებში. ადვილად შესაძლებელია, რომ იგი ამ სფეროში შექმნიდა მშვენიერ ნაწარმოებს, ხოლო წინაწინვე შეიძლება იმისი თქმაც, რომ ამ ნაწარმოებს ჯალბნური ძალა არ ექმნებოდა, იგი კვეყანას ვერ გარდაქმნიდა, ადამიანს სულის მშვიდობას ვერ მიანიჭებდა და ნათესაყვდელი, რომელსაც კაცობრიობა დაედებს, ისევე მიმაღლებოდა, ისევე ბურჟუაზიული დარჩებოდა.

კარგია, რომ გრიგოლ რომაქიმე ამ საგნის შესახებ მოკლედ მოსწრა სიტყვა. ლექტორმა თითქოს ის გვაგონებინა, რომ უაილდის „ტანჯვის“ ფილოსოფია მხოლოდ ერთი ნაქვითი, ერთი აკარბი იყო მისი უკვე დამთავრებულ და გადასულ სიკაცობისა და პოეტური შემოქმედებისა.

ამრიგად, მკითხველი და მსმენელი რაღაც დიდ სევდიან ტრაგედიის მოწამელ ხდება და არა სწანს არც გასავლი, არც საშუალება ამ ტრაგედიის დასაბრუნებას. მსმენელი გატანჯულია ამ უილაჯობით, მაგრამ მადლიერი ხდება მხატვარ ლექტორისა, რომელმაც არ მოინდომა დოგმატიურის საბუთებით და მოწოდებით დაწესულ იარების განკურნება და აღმოუთებულ სულის დაშვება.

ერთი მოსაზრება კიდევ. საკითხია, რა მნიშვნელობა უნდა ჰქონდეს ქართულ სიტყვა ვახუშტის მწერლობისათვის უაილდის შემოქმედებას? ჩემი აზრი ზოგიერთს პარადოქსად ეჩვენება. უნდა კი ვსთქვა, რომ ჩვენ დღეს გვესაქარება გაბედული მხატვარი, დიდი ოცნების პატრონი, რომელიც გულში სევდას ატარებს, თავი კი გაშუქებული აქვს ღრმა და ფართო აზროვნებით. ეს კი უნდა ვთქვათ, ეტრულებმა, პატარა მოთხრობებმა ვერ გამოსახეს ის, რაც უნდა იყოს გამოსახული. ჩვენ გვესაქარება, თუ შეიძლება ითქვას,

სინტეტიკური სურათი ქართულ ცხოვრებისა. დროა ენახოთ ჩვენი თავი, ყველაზე ვინცა ვართ, მხატვრულ ნაწარმოებში. ამ სინტეტიკურ სურათის შექმნა შეუძლიან დიდ სულოვნებას, იდი ოცნებას და თუ არ გამოწყურებით მშვენიერ მატყურობას. ჩვენი ცხოვრება მეტად დაკუწული, განკრძობებულია. არა სწანს საერთო ძარღვის ცემა, არას სწანს მთელი, არამედ მხოლოდ ნაწილი, პროვინციის კუთხეები, ხევი, ფშაუხეხურები, გურია სხვა. არსად ვხვდებით მთელი ერის სულის ძეგრას, მის შემადგენელ ნაწილების მთლიან ურთიერთობას. ვიმეორებ, სინამდვილე ვერ დაგვანახავს სინტეზი ჩვენი ცხოვრებისა. ხელოვნებმა უნდა გაბედოს და მხატვრულ ნაკვეთში დაგვანახოს ის, რაც ისახება, მხოლოდ სავსებით არ გამოსახულია, რაც იზრდება და მშვიდება, ხოლოდასვებით ვერ გახდება და მომწეებულა. ხელოვნებას აქვს ძალა ამგვარ საქმისათვის. და ხელოვნება, ოცნებით ფრთა შესხმულია, მშვენიერი სიკაცობა, აფროვიანებული, რეალური ცხოვრების შემოქმედებითი განმარტება და შევსება იქმნება. აქ საშიში არაფერია, მშვენიერებას რელიგიად არ ვაღვიარებთ, იგი ერთგული ქვერტის და მხრის პროცესია და პროცესი უნდა იყოს ფართო სინტეტიკური, რათა დაეღწროთ თავი ესკიზებს და ტრულებს და შეექმნათ ქართული რეალისტური რომანი, სადაც გამოსახული იქნება არა მარტო ის, რაც სინამდვილეში არსებობს, არამედ ისიც, რაც შეიძლება რომ არსებობდეს, ხოლო ჯერ არ არსებობს. ხელოვნების ძლიერებაზე და მოკლებული, რომ შესაძლებელი რეალობად იქცეს და მით იგი შემოქმედ ძალად გახდეს.

აჩილ ჯორჯაძე.
ლიური
სოფლის ერი.
ჩემს წერილებში არა ერთხელ შევხებ ჩვენთვის რიტორიკულ საზოგადოებას, რომლის დაავადებულა, უმოქმედობა და გადაგვარების გზაზე დადგომა ყოველს ექვს გარეშეა. ამის დაწახვა მხოლოდ გონებით ბეცებს, გულმრუდებს და უსიყვარული ადამიანებს არ შეუძლიათ. ჩვენს ინტელიგენციას, ვგრედ წოდებულს საზოგადოებას, მოკლებულს ძლიერ რწმენას და ნების-ყოფას, ესაქარება სრული გარდაქმნა შემუშრალებული რისხვითა და შთანთქმელ ცეცხლით.

სად ვარ?... შიშმა ამიტანა და უაზროთ ვაღამე ფხვებს, მღღ-მღღ უკან ვიყურები | ეძებს... და თვალი კვლავ ძველ კვალს ა. მჭედლაშვილი.
*(ლოგოფლოდან)
სამშობლო მოთიდან ანკარა წყარო მოხტის... მითა და ბარს ებუტბუტება; მოხტის და ბავშურ სიმზიარულით ოქროს-ფერ ქვიშას ეაღერებსა.
— შორს იმისაგან ოკენაზე ტალღა მშფოთვარე მობისანებს, გრკინავს; ხან ვითა ლომი ღრილის მოპყვება, ხან ნაღვლიანად წვება და სძინავს.
წყარო კი მოხტის შეუზოვარად... მა, შეხვება ტალღას აგორებული და თავის გრლი, ანკარა ცვრებით მყის დაუშვებია მღელვარე გული.
კატა ზაქარაძე.

სსოპრაპის ზღაპრები
მულბატულინა
ტუგატერი* თავის მამის ძროხე-ბა სწველავდა და კარგადაც სწველავდა, რადგან იმის მიერ სახლში მტანნილი რძე უფრო მეტ კარაქს იძლეოდა, ვიდრე იმის ძმების მიერ მტანნილი რძე. გიაბაბო, როგორც ხელმძღვანელი იყო.
ძროხები დიდხანობით სდგანან ხოლმე და იცდიან, როდის მივლენ და განათავისუფლებენ იმ რძისაგან, რომელსაც ისინი თავიანთ მზობისთვის ანაღებენ. როცა თავიანთ

იგი არ არის განვითარებული, იგი არ არის აღჭურვილი მაღლის ზნობით, მისი სული არ შეფთავს დიდის სიმაბრალისთვის, მის გულში არ აგებულა სამსხვერპლო მშობელ ერისათვის. მისთვის გამქრალა სამხვერპლო მშვენიერებისა და ნეტარება სიხარულისა, მისი გვირგვინი არ ბრწყინავს არც სამოთხის შუკით, არც ჯოჯოხეთის ალით, მისი სახე არ განათებულა არც ძლიერ-მოსილობით, არც მოწამეობის შარვანდელით. მასში იხილავთ მხოლოდ სილატაკეს, სინათლეს ჩამქრალს და გულს სუსტს, რომელიც ოდნავად სცემს.

ესეთი მდგომარეობა არის ნაყოფი იმ ყოველ თავისუფლებისა და მამშობელ წეს-წყობილებისა, რომელიც ამდენი ხანია მოწყვეტული ვართ. მთელი ერის გადაგვარება ყოველად შეუძლებელია; გარეშე ვერ დამპყრობელი იმონებს და სხარავს მარტო ერის იმ ნაწილს, რომელთანაც განუწყვეტელი ურთიერთობა აქვს, რომელიც ითვისებს მხატვრის ენას, გარეგნობას, კულტურას, რწმენას და თან და თან ჰყარავს თავის იერს. ამის ბედს განიცდის დამონებული ერის ინტელიგენცია და მაღალი საზოგადოება. მაგრამ დამონებული ვერ სწვდება ერის იმ ნაწილს, რომელსაც შეადგენს ადამიანი ხალხი. ხალხი, როგორც ღარიბი და გაუნათლებელი, მოკლებულია საშუალებას შეეხოს და შეითვისოს ბატონის ენა და კულტურა. მის ცხოვრებას ვერ სახლავს მონური წეს-წყობილება, რომელსა არ ძალუძს მოეფინოს დაპყრობელი ქვეყნის ყოველს კუთხეს და ოჯახს. ხალხი უაზრობების სხვის შემოტანის პოლიტიკურსა და მოქალაქობრივ წესებს, არც ესაქარება და არც ებერება სიმშობისა და სხვა მიზეზით მათი საზრებლობა. ხალხი იცავს როგორც პიროვნებას თავის სიღრმეში და როცა ამის ეამი დადგება, მის გულში გაღვივდება ის ცეცხლი, რომელიც განახლებს მთელს ერს.

ამ ყოფაში ვართ დღეს ქართველები. თითოაზრებობის დაკარგვამ გახრწნა ერის ერთი ნაწილი, წარათვა მას ხასიათი, რწმენა, გადაავარა. მაგრამ დარჩა ქართველი ერის უდიდესი ნაწილი, ვგრედ წოდებული ხალხი, რომელმაც, რასაკვირვლია, ბევრი დაპყრვა გარეშე ერის გაბატონების გამო, ხოლო რომელიც სერთოდ გაურყვევლია, დატულია ეროვნულად. ამ ხალხში ინახება საღი სისხლი, მტკიცე ნება, სული შემოქმედებისა და განახლებს ქართველ ერსა.
ეს ახალი აზრი არ არის, მაგრამ დღეს, როცა ყველაფერს ხელახლა ვაფასებთ და ვამოწმებთ, საქარო ამ მტკინის განმეორება, მისი კარგად შეთვისება. ჩვენ შეგვიძლია აღდგენა მხოლოდ და მარტოდენ ხალხის შემწეობით. რომ ხალხი, როგორც მშრომელი ნაწილი, არის მატარებელი დიდი სოციალური სიმაბრალისა და მიჰყავს საზოგადოე-

ბი კარგად მოეწველა, და ცხვირპირ დაწვეული ძროხები ყველათვის უსარგებლოდ ინახავდნენ მსუქან ნაღებს. ტუგატერი კი უკანასკნელ წვეთამდის სწველავდა.
— მამა, — უთხრეს ბოლოს ძეებმა: — ჩვენ მივდივართ!
— ძროხებს ვილა მოსწველავს? — ჰკითხა მამამ.
— ტუგატერი!
— მერე იმანაც რომ მოინდომოს მოგზაურობა, თეგზაობა, ნადირობა ან შავგვრებან ყმაწვილკათან სტოვარება, რომ საკუთარი სახლი და მოწყობილება ჰქონდეს? უთქვენილ შემძლიან ვიყო, მაგრამ უიმისოდ კი არა, მის მიერ მოწვეული რძე მსუქანია და გემრიელი.
შეიღობ ჩაფიქრდნენ ცოტას და უთხრეს:
— მამა, ნუ ასწავლი ტუგატერს ნურაფერს, მაშინ სიკვდილამდე შენი ძროხების წველას განავრძობს. ნუ უთხრებ, რომ მოწვეული შეილვი ისარის ისვრის, და ნადირობის სურვილი არ მოუფა. დაუშალო, რომ თეგზე წიკლავსა ჰყლაპავს, როცა მანვე წიკლავსა წამოცემული, და ახლად არ მოუფა თეგზაობა. ნუ ასწავლი ხისაგან ნავის გამოთლას, რომ ზღავში ცურაობა ვერ შეიძლოს, და ნურასოდეს ნუ გაიგებს, რომ შეუძლიან შავგვრებან ყმაწვილს კაცთან საკუთარ სახლის გავიქვება. დაე, ნურასოდეს ნუ გაიგებს ყველა ამას, მამა, და მაშინ ტუგატერი სამუდამოდ შენთან დარჩება და შენი ძროხების რძე მუდამ გემრიელი და მსუქანი იქნება. ჩვენ კი გავვიწვი, მამა, სადაც ჩვენი სურვილი გვიწვევს.
ასე ეუბნებოდნენ ვაყები. მაგრამ

შეიღობ ჩაფიქრდნენ ცოტას და უთხრეს:
— მამა, ნუ ასწავლი ტუგატერს ნურაფერს, მაშინ სიკვდილამდე შენი ძროხების წველას განავრძობს. ნუ უთხრებ, რომ მოწვეული შეილვი ისარის ისვრის, და ნადირობის სურვილი არ მოუფა. დაუშალო, რომ თეგზე წიკლავსა ჰყლაპავს, როცა მანვე წიკლავსა წამოცემული, და ახლად არ მოუფა თეგზაობა. ნუ ასწავლი ხისაგან ნავის გამოთლას, რომ ზღავში ცურაობა ვერ შეიძლოს, და ნურასოდეს ნუ გაიგებს, რომ შეუძლიან შავგვრებან ყმაწვილს კაცთან საკუთარ სახლის გავიქვება. დაე, ნურასოდეს ნუ გაიგებს ყველა ამას, მამა, და მაშინ ტუგატერი სამუდამოდ შენთან დარჩება და შენი ძროხების რძე მუდამ გემრიელი და მსუქანი იქნება. ჩვენ კი გავვიწვი, მამა, სადაც ჩვენი სურვილი გვიწვევს.
ასე ეუბნებოდნენ ვაყები. მაგრამ

შეიღობ ჩაფიქრდნენ ცოტას და უთხრეს:
— მამა, ნუ ასწავლი ტუგატერს ნურაფერს, მაშინ სიკვდილამდე შენი ძროხების წველას განავრძობს. ნუ უთხრებ, რომ მოწვეული შეილვი ისარის ისვრის, და ნადირობის სურვილი არ მოუფა. დაუშალო, რომ თეგზე წიკლავსა ჰყლაპავს, როცა მანვე წიკლავსა წამოცემული, და ახლად არ მოუფა თეგზაობა. ნუ ასწავლი ხისაგან ნავის გამოთლას, რომ ზღავში ცურაობა ვერ შეიძლოს, და ნურასოდეს ნუ გაიგებს, რომ შეუძლიან შავგვრებან ყმაწვილს კაცთან საკუთარ სახლის გავიქვება. დაე, ნურასოდეს ნუ გაიგებს ყველა ამას, მამა, და მაშინ ტუგატერი სამუდამოდ შენთან დარჩება და შენი ძროხების რძე მუდამ გემრიელი და მსუქანი იქნება. ჩვენ კი გავვიწვი, მამა, სადაც ჩვენი სურვილი გვიწვევს.
ასე ეუბნებოდნენ ვაყები. მაგრამ

ბა უკლებულის სოციალურ თანსწრობისაკენ, — ეს ცხადია, ეს ცალკე საკითხია და ამ ეჟამდ ამაზე არ ვლაპარაკობ. მაგრამ ჩვენი ეროვნული საქმის გადწყვეტა—ეროვნულ პიროვნების გაძლიერება, ტერიტორიის შენარჩუნება, ენის და კულტურის დაცვა, განვითარება ყოველად წარმოუდგენელი თვინიერ დაბალის, შორეულ ხალხის მუშაობისა.

ეს გარემოება გვაავლევს, რაც შეიძლება, გაეფართოვოთ და გაეძლიეროთ ჩვენს ხალხთან დაახლოვება. ხალხი უნდა შეიქმნეს ჩვენს სათაყვანებელ ღმერთად, რომელსაც უნდა მივაყრთ მთელი ჩვენი ყურადღება, ვინაიდან იგია მისი ენა, განმწეებელი და აღმადგენელი. მივწვეთ სოფლებს, იქ არის დატული ეროვნება და იქიდან აღორძინდება მთელი საქართველო. სოფელია ის ადგილი, სადაც ჩვენი შრომა გამოიღებს გათქვეცხლებლს ნაყოფს. სოფელშია დაბუდებული მრავალი სიღვწიერე, გაიქვება, სიღარიბე და ყველაფერა ამას უნდა სასტიკი შეზღობილება, რომ მათის ძლიერით გამაგრდეს სოფელი და მოიპოვოს თავის დაცვის იარაღი...

გაეძლიეროთ ხალხთან დაახლოვება, ვამბობ. მაგრამ ეს დაახლოვება დღეს უნდა იყოს ცოტა სხვანაირი, ვიდრე იყო წინა წლებში. წინა დღე ჩვენი დაახლოვება ხალხთან იყო იდეური, განკენებული, თეორიული, ახლა მას უნდა მიეცეთ უფრო პრაქტიკული ხასიათი, იგი უნდა მოეწყოს პირდაპირ ცხოვრების საქარებაზე. მსრულიათ არ ვუარავყო იდეურ-პრობაგანდულ მომხმადებს, პირიქით დიდი თავიანთსიკეცილი ვარ მქადაგებელ აზრის შემოქმედებისა, ხოლო ვავლილ წლების გამოცდილება გვეუბნება საშუალების გასხვავებებს და ხალხთან ღრმა დაახლოვება ითხოვს ქადაგებით მომავლის გათვალისწინება და დღევანდელ პირდაპირს საქარების დაგეგმვით ინტერესის გამოცხადებას. ჩვენ უნდა მივლიოდეთ ორივეს გზით.

ფართო პოლიტიკური და სოციალური ქადაგება და მასთან ერთად პრაქტიკული მოწყობა ხალხის დღევანდელ ცხოვრებისა—იგი გვება ხალხთან დაახლოვებისა. ერთ-ერთ წინა წერილში უკვე აღვნიშნე, თუ რადილი მასალა მიწა-წყლის დაცვა სოფელში მისი მომავლისათვის. ეს უდიდესი საკითხია—თავისთავადაც და იმიტომაც, რომ იმის გადაწყვეტის დაგვიანება დამლუბავს. მიწის დაცვარვა, უცხოელების ხელში გადასვლა ჩვენს სოფლის მშრომელს ხალხს უქადის ათას-გვარს შევიწროებას, კონტრავ ნიადაგის მოსპობას, სხვა ერის წარმოადგენლებთან ახალს შეუღებს, ეროვნულ განვითარების შეზორკვას, მიწის დაკარგვა ჩვენს ხალხისთვის იქნება სხვაგან გადახვეწა, რაც ახლად დიდ პირობებში მოუხრებებელია მისთვის და თუ მოახერხა, ჩავარდება

მთხეი უფრო ფრთხილი და წინდახედული კაცი იყო და არა სთანხმდებოდა:
— მერე ვინ დაუშლის გიგოს ყველას ის, რასაც მე არ ვასწავლო? იქნებ წყალში ჩავაღწილ ტოტზე ბუზი დანიხოს დამჯდარი? იქნებ ფეიქრის ქარგლის გაწვეული ძიფი უცბად დამოკლდეს და ნავი ამოისროლოს? იქნებ მდინარეს უცქეროდეს და დანიხოს, როგორ ეტანება თეგზე ჰიყველას? ან იქნებ ტროკლას ბუდე იპოვოს მინდორში?
ვაყე შეიღობი უფრო ღრმად ჩაფიქრდნენ და უთხრეს:
— მაგითი ვთხოვრს ისწავლის, სულელია იმისთვის, რომ ცოდნისაგან შექმნას სურვილი. ჩვენც არაფერი გვეცოდინებოდა, აინ რომ არ გესწავლებინა.
მამამ უპასუხა:
— არა, ტუგატერი სულელი არ არის. ვშიშობ, რომ ქალი თავისით მოსწავლის იმას, რასაც თქვენ უჩეწოდებდნენ ისწავლიდით. არა, ტუგატერი სულელი არ არის!
ძმები კიდევ ჩაფიქრდნენ, ეხლა უფრო ღრმად, და უთხრეს:
— მამა, უთხარო, რომ ცოდნა ქალსა ჰქონდეს ცოდნა, გავება კი რისამე სურვილი.
ეხლა კი ფრთხილი და წინდახედული მამა კმაყოფილი დარჩა ამ პასუხით. მან გაუშვა თავისი შეიღობი სანადიროდ, სათეგზაოდ, სამგზავოდ, ცოლის შესართავად, ყველაფერის ნება მისცა, ქალს კი უკრძალა ცოდნა, განსჯა და სურვილები. ისიც თავის გულუბრუნობით სიკვდილამდე ძროხების წველას განავრძობდა.
და ასევეა ეხლაც.

უარეს განსაცდელში, ვიდრე მიწის სიღრმეშია.
ეს სასწე დიდს მეკანინებოს მოითხოვს ჩვენგან და ამ მხრივ დაუფასებელი სამსახური შეგვიძლია გავუწყოთ სოფლის ხალხს. ამის შემდეგ არის მრავალი სამუშაო, ეროვნული და კულტურული. მოწვეობა სხვა და სხვა ორგანიზაციებსა ხალხის ქონებრივი წარმატებისათვის და საღესტოდნის მიზრდება წიგნებით, კითხვებით, გამართვით, სამკითხველოებით, საუბრებით, პრაქტიკული მავალიებით.
ერთის სიტყვით, დაუღვევლო მასალა. სოფლის მშრომელი ხალხში თავისუფლად განათლების შეტანა, მისი ქონებრივი მოღრმეობა, ორგანიზაცია—ეს მოგვეცემს უძლიერეს ძალას ერის აღორძინებისთვის. ამ ხალხთან დაახლოვებაში ჰპოვებს აღდგენას და განკურნებას უძლიერებისაგან ის ინტელიგენცია, რომელიც ჯერ მთლად არ მომკვდარა, რომელსაც მთლად არ გააქრობია სიყვარული თავის ვინაობისადმი.
ხალხთან სიკაცობა—ვისაც უნდა სიკაცობა!

ნარკვევი
(უენრალ-გაზეთებიდან)
ორი თვის წინად ორიოდ სიტყვა ვუძღვინეთ „ტფ. ლისტა“-ის ბრძენ პუბლიცისტ ბ-ნ ჰანს. მაინცა და მაინც ყურადღების ღირსად მისი წერილი ეროვნულ საკითხის შესახებ არც მამინ გვიცნია, რაც ამაინვე აღვნიშნეთ, ხოლო შემდეგ ბ-ნ ჰანიც და მისი ბრძნული „გამოკვლევა“ სრულიებით დაგვიყვდა. მას კი გავინა, ვითომ მისმა წერილმა „არა ჩვეულებრივ აღგეშვითა“ და ეხლა ანუზრახავს—დაგვამედიდოს და გვაწუგუნოს! „ტფ. ლისტა“-დან ახალ სიგეში“ რაღამაგებულა, აღბათ იდეატომ, რომ უფრო ადვილად დაგვაჯეროს, რომ მან „კარგა ხანია შეიგნო იდეური სილატაკე და მტკიცეობის ინსტიტუტები სომხების პოლიტიკატისა“. მართლაც, ამ ფრზის მოთავსება „ტფ. ლისტა“-ში სასაცილო იქნებოდა. მაგრამ, ტუგალად ჰკლიო ბ-ნს ჰანს, რომ აცვლის გამოცვლა რამეს სიწმინდეს: ის, რაც ჩვენ გამოამყდენეთ და რაც დავაგრაღეთ ბ-ნ ჰანს, დაურღვევლი რჩება და ახალ სიგის „ფრზა ვერ უშველის, როგორც ვერ უშველის იმის წამდაუწყებ განმეორება, რომ „ლორთა“ ნაციონალისტური გაზეთითა. საზოგადოდ, ბ-ნ ჰანი დიდი თავიანთსიკეცილი ყოფილა იაროლკებისა და ტრიკეტებისა—ესეც დამასათხებელი თვისებაა ვიწრო ვაკრულ აზროვნების, რომლითაც გაყლენთილი იყო მისი პირველი წერილი „ტფ. ლისტა“-ში...
სადგო საკითხი სწორედ აქ იყო, ამ ვიწრო ვაკრულ შეხედულებაში ტერიტორიაზე. ბ-ნი ჰანი გაყრწმუ-

ნახვავ ვინ ნახა გრიგალი...
ნეტავ ვინ ნახა გრიგალი სამყაროს თავზარ დამცემი; სიკაცობის აღმაშფოთველი, გულში ლახვარის ჩამცემი?!
ნეტავ ვინ ნახა გრიგალი—ნიშანი უბედობისა;—ჯოჯოხეთის წარმოშობილი და მისებრ ღირსი გომობისა?!
ნეტავ ვინ ნახა გრიგალი გაათვრებული, მყერილი; გონ-არეული, შავ-თვალა და შავად გამოშხარალი?!
მე ვნახე: დამქექ, დამქროლა, ზედ გულზე გადაიბარა და ამის შემდეგ რას მიხავს ამ სოფლის ტანჯვა-იარა?!
ახალპირელი.
*
ვარსკვლავი არ ჰკრთის, ცა წარავნულა: მხარე ტანჯული ბნელში შთანთქმულა.
—
კოტი გაჰკვივის; გვამცნებს სიკვდილსა, დედა აღარ ზრდის ერთგულსა შეილსა.
—
შავი ყორანი საფლავს გვიხალებს, ჩვენს სისხლში ღებავს თავის უშნო ბრქუალებს...
—
გული მერდის ქვეშ გაციებულა

და მაჯის ცემა შეჩერებულა...
—
ულმო ცხოვრება სიკვდილსა ჰბადებს, ადამის შვილი სტირის, ჰლადადებს.
—
და სევდიანი კენება, გოდება, ვით გლოვის ზარი, ცათამდე სწვდება!
—
მაგრამ ოცნება თავს დაგვირფატებს, და მოქანცულთა გვისხავს მსუბუქ ფრთებს.
—
იგი მიგავარენს აღმოსავლისკენ, წმინდა აღთქმისთვის, მომავლისკენ.
—
იქ არის ჩვენი განცხრომის კუთხე, და იქა ჰყვავის ჩვენი სამოთხე...
ბ. ფაშალიშვილი.
მგზავრი
ქარი ღმუის, ქარი კენისს, იზმორება და ღრიალებს, ხან მინდორზე მძლავრად მოჰქრის და ხან ნამქრის ატრიალებს. გაშლილ მინდვრის ვრცელი ზურგი მართლად არის ვალესილი, მატრალა-მარტოდ მე ვარ ობლად სამოგზავრო გამოსული...
*
ქალის ხაზულია.

სად ვარ?... შიშმა ამიტანა და უაზროთ ვაღამე ფხვებს, მღღ-მღღ უკან ვიყურები | ეძებს... და თვალი კვლავ ძველ კვალს ა. მჭედლაშვილი.
*(ლოგოფლოდან)
სამშობლო მოთიდან ანკარა წყარო მოხტის... მითა და ბარს ებუტბუტება; მოხტის და ბავშურ სიმზიარულით ოქროს-ფერ ქვიშას ეაღერებსა.
— შორს იმისაგან ოკენაზე ტალღა მშფოთვარე მობისანებს, გრკინავს; ხან ვითა ლომი ღრილის მოპყვება, ხან ნაღვლიანად წვება და სძინავს.
წყარო კი მოხტის შეუზოვარად... მა, შეხვება ტალღას აგორებული და თავის გრლი, ანკარა ცვრებით მყის დაუშვებია მღელვარე გული.
კატა ზაქარაძე.
სსოპრაპის ზღაპრები
მულბატულინა
ტუგატერი* თავის მამის ძროხე-ბა სწველავდა და კარგადაც სწველავდა, რადგან იმის მიერ სახლში მტანნილი რძე უფრო მეტ კარაქს იძლეოდა, ვიდრე იმის ძმების მიერ მტანნილი რძე. გიაბაბო, როგორც ხელმძღვანელი იყო.
ძროხები დიდხანობით სდგანან ხოლმე და იცდიან, როდის მივლენ და განათავისუფლებენ იმ რძისაგან, რომელსაც ისინი თავიანთ მზობისთვის ანაღებენ. როცა თავიანთ

შეიღობ ჩაფიქრდნენ ცოტას და უთხრეს:
— მამა, ნუ ასწავლი ტუგატერს ნურაფერს, მაშინ სიკვდილამდე შენი ძროხების წველას განავრძობს. ნუ უთხრებ, რომ მოწვეული შეილვი ისარის ისვრის, და ნადირობის სურვილი არ მოუფა. დაუშალო, რომ თეგზე წიკლავსა ჰყლაპავს, როცა მანვე წიკლავსა წამოცემული, და ახლად არ მოუფა თეგზაობა. ნუ ასწავლი ხისაგან ნავის გამოთლას, რომ ზღავში ცურაობა ვერ შეიძლოს, და ნურასოდეს ნუ გაიგებს, რომ შეუძლიან შავგვრებან ყმაწვილს კაცთან საკუთარ სახლის გავიქვება. დაე, ნურასოდეს ნუ გაიგებს ყველა ამას, მამა, და მაშინ ტუგატერი სამუდამოდ შენთან დარჩება და შენი ძროხების რძე მუდამ გემრიელი და მსუქანი იქნება. ჩვენ კი გავვიწვი, მამა, სადაც ჩვენი სურვილი გვიწვევს.
ასე ეუბნებოდნენ ვაყები. მაგრამ

შეიღობ ჩაფიქრდნენ ცოტას და უთხრეს:
— მამა, ნუ ასწავლი ტუგატერს ნურაფერს, მაშინ სიკვდილამდე შენი ძროხების წველას განავრძობს. ნუ უთხრებ, რომ მოწვეული შეილვი ისარის ისვრის, და ნადირობის სურვილი არ მოუფა. დაუშალო, რომ თეგზე წიკლავსა ჰყლაპავს, როცა მანვე წიკლავსა წამოცემული, და ახლად არ მოუფა თეგზაობა. ნუ ასწავლი ხისაგან ნავის გამოთლას, რომ ზღავში ცურაობა ვერ შეიძლოს, და ნურასოდეს ნუ გაიგებს, რომ შეუძლიან შავგვრებან ყმაწვილს კაცთან საკუთარ სახლის გავიქვება. დაე, ნურასოდეს ნუ გაიგებს ყველა ამას, მამა, და მაშინ ტუგატერი სამუდამოდ შენთან დარჩება და შენი ძროხების რძე მუდამ გემრიელი და მსუქანი იქნება. ჩვენ კი გავვიწვი, მამა, სადაც ჩვე

